

Construcció del Centre Hospitalari (1969)

CRÀ'NICA SOCIAL. Aquest Ãs l'aspecte que presentaven les obres de construcció del Centre Hospitalari de Manresa cap a l'any 1969. El centre havia estat concebut com a espai especialitzat en traumatologia.

Foto: Antoni Quintana

L'artífex del projecte va ser el traumatòleg i emprenedor Josep Tuneu i Molist, membre d'una família de metges de renom a Manresa. Es pretenia així donar solució al desbordament que patien les consultes traumatològiques de la ciutat. Aleshores, la major part dels treballadors tèxtils i miners de la comarca anaven a Manresa a curar-se quan patien un accident laboral. La idea del doctor Tuneu va tenir bona acollida i aviat va rebre el suport de la Mútua Manresana i de la Caixa de Manresa. Asepeyo, que inicialment s'havia sumat al projecte, el va abandonar al cap de poc temps.

Les obres, iniciades el 1968, van avançar amb dificultat a causa d'alguns contratemps financers i de les característiques adverses del terreny. No va ser fins al 20 d'abril de 1971 que es van posar en marxa les tres primeres plantes, dedicades sobretot a l'atenció d'accidentats de trànsit i de treball. Comptava amb 50 llits, 3 sales d'operacions, radiologia, laboratori i capella. A partir d'aquest moment, el creixement va ser continu. A finals del mateix any ja arribava als 100 llits i concertava traumatologia amb el Servicio Obligatorio de Sanidad (SOE). El 1972 es va obrir el quart pis i a aquella àrea es van sumar les de rehabilitació, cirurgia general i medicina interna. El 1975 ja tenia actives les 5 plantes i 350 llits: s'havia convertit en un gran hospital amb tot tipus d'especialitats. La fusió amb la Unitat Coronària (1986) i la Clínica de Sant Josep (1994) van portar-lo a la confluència amb dos dels altres principals centres de la ciutat, una integració que culminaria el 2002 amb la constitució de la Fundació Althaia.

El solar on es va construir havia estat ocupat antigament per l'Stadium manresà, de l'equip de futbol Flor de Lis FC. Aquest club, creat el 1923, devia el nom a l'emblema heràldic dels Borbons, ja que era de tendència carlista. Molt pocs anys després de la fundació, l'equip es va dissoldre per raons polítiques. Durant bona part de l'època franquista, l'anomenada Avenida de la Cruzada Española (actual Bases de Manresa) va ser una zona d'afores just al límit de l'àrea urbana, ocupada tan sols per l'Escorxador Municipal, parcel·les agrícoles i algunes cases disperses. En la dècada dels seixanta es va asfaltar i dotar de serveis, punt de partida per a l'edificació. A primers dels setanta, a més del Centre Hospitalari, s'hi estrenaria també el nou edifici de l'Escola d'Enginyeria Tècnica Minera (actual EPSEM).